

Med en mental snuttfilt framför tv:n

Svenska Dagbladet den 10 oktober 2020

Den här virtuella världen som pandemin har knuffat in oss karaktäriseras övervägande av nackdelar – den påtvingade hemskolningen inte minst – men några fördelar finns. Till exempel när personer som tidigare befunnit sig ljusår bort plötsligt kommer väldigt nära. Så finner jag mig plötsligt, en onsdagskväll i oktober, hemma framför datorn i ett förvånansvärt intimt samtal med Demokraten Susan Rice, amerikansk toppolitiker som bland annat har poster som USA:s FN-ambassadör och president Obamas nationella säkerhetsrådgivare på sin CV.

Eller så intimt kanske det egentligen inte är eftersom vi är knappa 200 personer på zoom-mötet, men när Susan Rice komplimenterar mig för den förtjusande fyraåringen i mitt knä (Maja, som i nyvunnen fascination över konceptet demokrati just nu iscensätter ungefär en familjeomröstning i timmen och som krävde att också få delta i kvällens möte) är känslan i alla fall intim.

Dessutom bidrar träffen med Susan Rice till en god sak: för privilegiet att få delta har vi som deltar tillsammans bidragit med en knapp miljon svenska kronor till Joe Bidens presidentvalskampanj.

Hon är proffsig och smart. Och lite så där överdrivet vänlig som man brukar säga att amerikaner är, ja, om man bortser från fyra års ilskeutbrott. lögner och profaniteter från Vita huset. Och hon säger att hon är rädd, och att vi också bör vara rädda för vad som väntar om den nuvarande presidenten inte förlorar valet i november med stor marginal.

Om han får sitta kvar kan vi, enligt Susan Rice, förvänta oss ett USA som tar ännu större kliv bort från demokratin och mot en auktoritär regim. Ett USA som kanske går ur Nato, och en värld som därmed blir allt mer otrygg. Och då tillhör ambassadören Rice ändå inte alls de värsta alarmisterna.

När jag och min man sitter framför CNN och hör president Trump för sjuttioelfte gången vägra säga att han fredligt kommer att lämna Vita huset om han förlorar valet är det skönt att ha en mental snuttfilt i form av europeiska pass. "Om allting går fullständigt åt helvete här och det blir inbördeskrig drar vi snabbt", försäkrar vi varandra, samtidigt som det är obegripligt svårt att förstå att vi har kommit till en punkt där vi tänker så.

Men Susan Rice påpekar också hur fort det har gått att inse att de lagar och regler som ska skydda mot despotism, och som i USA är starkare än på de flesta ställen, betyder ganska lite när moral och goda normer försvinner. Och hon pratar om hur demokratis starka ställning i världen knappast kan överleva ett odemokratiskt USA.

Så kanske kommer det inte spela så stor roll om man befinner sig på den västra eller den östra sidan av Atlanten om världen fortsätter på det inslagna spåret?

Jag känner hur min mentala snuttfilt blir mindre varm och gosig. Och eftersom jag inte får rösta i USA sträcker jag mig efter plånboken och donerar lite mer pengar i stället.

Johanna Möllerström